

01 FEBRUARIE

**ENCOMIONUL
SF. 10 MUCENICI
DE LA MEGARA**

ΟΙ ΆΓΟΙ ΔΕΚΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ ΕΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣ

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

«Ἐγκωμιαζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί», μελωδεῖ ὁ κάλαμος τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος εἰς τὰς παροιμίας αὐτοῦ. Καὶ ἐγκωμιαζομένων Μαρτύρων εὐφρανθήσονται πιστοί· ἐξερεύγεται ἡ ἀγαθὴ καρδιά τῶν φιλοχρίστων, τῶν ἀπ' αἰῶνος τὸν Θεὸν λατρευσάντων.

Εὐφραίνεται λοιπὸν δικαίως ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἡ Βασίλισσα Ἐκκλησία, ἐγκωμιάζουσα τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, τοὺς φίλους καὶ στρατιώτας τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως, οἱ ὅποιοι ἀνδρείως καὶ εὐθαρσῶς ἀντέστησαν εἰς τὰ δόγματα τῶν τυράννων, μὴ πτοηθέντες ἀπειλὰς καὶ βασάνους, μηδὲ δειλιάσαντες τῆς σαρκὸς αἰκισμοὺς καὶ θάνατον, τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογοῦντες.

Πολλῶ δὲ τῷ πόθῳ πάσχοντες, ἔχαιρον μιμούμενοι τὸν ἐπὶ Σταυροῦ δι' ἡμᾶς παθόντα. Αὐτὸν στέργοντες, Αὐτὸν ἀκολουθοῦντες, Αὐτὸν κηρύττοντες Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἀθάνατον.

Τιμῶντες καὶ ἡμεῖς σήμερον τοὺς Ἁγίους τούτους Μάρτυρας, κοινωνοῦμεν τῆς δόξης τῶν, μετέχομεν τῆς εὐφροσύνης αὐτῶν, μεριζόμεθα τὴν ἀγαλλίασιν καὶ Χάριν, ὡς συνδαιτυμόνες τραπέζης πνευματικῆς.

Σήμερον ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καυχᾶται χαίρουσα καὶ τιμῶσα ἀγλαῶς τοῦ Ἁγίου δέκα Μάρτυρας, τοὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῶν Μεγάρων τελειωθέντας. Ἐνδεδυμένη τὴν στολὴν τῆς δόξης τὴν

πορφυρότευκτον καὶ ἔστεμμένη τὸ διάδημα τοῦ κάλλους καὶ τὸν στέφανον τὸν μαρτυρόπλοκον, ἔξαστράπτουσα τῇ δόξῃ τῇ ἀπροσίτῳ, συγκαλεῖ πάντας ἡμᾶς συνεορτάσαι καὶ μυσικῶς συνευφρανθῆναι.

Καὶ ὡς ἄλλον πλοῦτον, πολυέραστον καὶ θησαυρὸν Βασιλικόν, προβάλλει ἡμῖν εἰς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ τίμια καὶ πανευώδη Λείψανα, τὰ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου ἀκριβέστερα καὶ ἀσυγκρίτως λαμπρότερα καὶ ποθεινότερα. Σήμερον φῶς ἡμῖν ἐπέλαμψαν τοῦ ἡλίου τοῦ αἰσθητοῦ τηλαυγέστερον, οἱ Ἅγιοι οὗτοι δέκα Μάρτυρες, ὡς ἀστέρες καταυγάζοντες τὴν γῆν καὶ τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης μαρτυρικῶς διατρανοῦντες. Ἀγάλλεται ἡ πόλις τῶν Μεγάρων, τιμῶσα εὐκλεῶς τὴν Μαρτυρικὴν δεκάφωτον χορείαν καὶ σεμνυνομένη βοᾷ μεγάλη τῇ φωνῇ καρμοσύνως λέγουσα:

Ἐμοὶ πλοῦτος εἷς ἀξιέραστος, ἡ τῶν Μαρτύρων δεκάς ἐναθλήσασα.

Ἐμοὶ στέφανος εἷς ἀμαράντινος, ἡ τῶν τροπαιοῦχων δεκάς ἀριστεύσασα.

Ἐμοὶ κάλλος ἐν ἀπαράμιλλον, ἡ τῶν καλλινίκων δεκάς ἡ πανέντιμος.

Ἐμοὶ τεῖχος ἐν ἀρράγιστατον, ἡ τῶν ἀητιήτων δεκάς προασπίζουσα.

Ἐμοὶ χλαῖνα λαμπρά, θεοδόξαστος, ἡ τῶν θεοτιμήτων ἀνδρῶν δεκάς, ταύτην πορφυρώσασα.

Ἐμοὶ διάδημα ἐν δεκαστόλιστον, ἡ τῶν στεφηφόρων δεκάς χρυσαυγίζουσα.

Ἐμοὶ λύχνος ἀειλαμπῆς καὶ πολύφωτος, ἡ τῶν θεοπεσιῶν δεκάς ἀπαστράπτουσα.

Ἐμοὶ φρουρὸς ἀσφαλῆς καὶ ἀκοίμητος, ἡ τῶν ἀπποτήτων δεκάς διαφυλάττουσα.

Ἐμοὶ βλαστὸς εὐκλεῆς καὶ ἀμάραντος, ἡ τῶν θεοσδότην δεκάς ἐξανθίζουσα.

Ἐμοὶ λύρα τερπνὴ καὶ ἠδύλαλος, ἡ τῶν ἀηδόνων δεκάς ἀσματίζουσα.

Ἐμοὶ κρήνη διαυγῆς καὶ ἀεὶρρύτος, ἡ τῶν θεαρδεύτων δεκάς ἐπιρρέουσα.

Ἐμοὶ πέπλος εὐκλεῆς καὶ ἀμόλυντος, ἡ τῶν θεοφρόνων δεκάς ὠραΐζουσα.

Ἐμοὶ χιτῶν τῆς χιόνος λευκότερος, ἡ τῶν θεοποθήτων δεκάς τοῦτον ἐξυφάνασα.

Ἐμοὶ δρόσος, γλυκεῖα καὶ πάγκαλος, ἡ τῶν θεορρύτων δεκάς ὄμβροβλυτοῦσα.

Ἐμοὶ τερπνότης καὶ ἠδυσμα, ἡ τῶν χελιδόνων δεκάς, τὸν πικρὸν χειμῶνα τῆς ἀπιστίας καταπαύουσα καὶ τὸ ἔαρ τῆς πίστεως ἀνατέλλουσα.

Ἐμοὶ κλέος καὶ εὐλογίας πηγὴ ἡ δεκάς ἡ πάγκαλος, τῆς ἐλπίδος τῆς χρηστῆς τὰ ρεῖθρα χαριζομένης, τῆς ἀγάπης τὴν πηγὴν παρεχομένης, τῆς πίστεως τὴν ἰσχὺν προβαλλομένης.

Ἐμοὶ οὐρανὸς κατάστερος, ἡ τῶν σελασφόρων δεκάς διαλάμπουσα.

Ἐμοὶ σέμνωμα, ἔμοι καύχημα, ἔμοι ἀγλάϊσμα καὶ καλλώπισμα, ἔμοι ἀσπίς καὶ ὄχυρωμα, ἔμοι στῦλος καὶ κραταίωμα, ἔμοι δόξα καὶ στέφανος, ἔμοι λαμπρότης καὶ τιμὴ καὶ εὐκλεία, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ἢ δεκάς ἢ ποθεινὴ καὶ θεοσόλιτος.

Τούτοις προσδράμωμεν προθύμως, εὐλογίας νάματα ἀπολαύσοντες, τὴν δίψαν τῶν ψυχῶν καταπαύοντα. Εὐμετάδοτοι γὰρ τυγχάνουσι. Τούτοις προσπέσωμεν, ἰαμάτων δωρεὰς κατ' ἄμφω ἀπολειψόμενοι. Ψυχῶν γὰρ καὶ σωμάτων τὴν ῥῶσιν πλουσίως καὶ ἀκενώτως παρέχουσι, ὡς ἱατροὶ ταχινοὶ καὶ ἄμισθοι. Τούτων τὰ ἱερὰ Λείψανα εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τοῦ Παρακλήτου τὴν εὐωδία ἀποπνέοντα καὶ τῆς ἀκτίστου Θεότητος τὴν Χάριν ἀποστίλβοντα. Τούτων τοῖς ἱεροῖς τάφοις προσέλθωμεν, ἔνθα ἐπὶ χρόνοις πλείοσι ὁ θησαυρὸς τῶν Λειψάνων τῶν κατεκρύπτετο, τὴν θείαν αὐτῶν πρεσβείαν ἐκζητοῦντες. Καὶ γὰρ πλουτοῦσι πρὸς Θεὸν μαρτυρικὴν παρρησίαν, τὴν πατρικὴν Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν δυναμένην ἐπικάμψαι, τοὺς ἀφάτους Αὐτοῦ οἰκτιρμούς εὐμενῶς ἐπισύραι, τὸ ἄμετρον Αὐτοῦ ἔλεος προσελκῦσαι πλουσίως καὶ ἀκορέστως ἐπὶ πᾶσιν ἡμῖν.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὴν δεκάδα προσφέρει ἡ Ἐκκλησία τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Θεὸν ὡς θυμίαμα εὐῶδες, ὡς θυσία εὐπρόσδεκτον, ὡς ὀλοκάρπωμα ἱερὸν, ὡς δῶρον ἐθελούσιον, ὡς ἐξίλασμα τίμιον, ὡς κανδήλαν ἀκοίμητον, ὡς λαμπάδα ἄσβεστον, ὡς

ἄνθη ἀμάραντα, ὡς λογικὴ λατρεία καὶ προσφορά. Εἰς πᾶσαν δυσχέρειαν καὶ θλίψιν τοὺς Ἁγίους δέκα Μάρτυρας ἐπικαλεῖται κάθε πιστὸς Μεγαρεὺς, ἐμπιστευόμενος ἀπόλυτα εἰς τὴν εὐνοίαν αὐτῶν καὶ προστασίαν. Εἰς πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐημερίαν τοὺς Ἁγίους δέκα Μάρτυρας μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Παναγίαν Μητέρα Τοῦ εὐχαριστεῖ καὶ δοξάζει. Διηγούμενος τοὺς θησαυροὺς τῶν Μεγάρων καὶ ἀπαριθμῶντας τὰ μεγαλεῖα τῆς πόλεως τοῦ κάθε Μεγαρεὺς, ἀπὸ τοὺς Ἁγίους δέκα Μάρτυρας τὴν ἀρχὴν ποιεῖται. Δι' αὐτοὺς καυχᾶται, δι' αὐτῶν σεμνύνεται, δι' αὐτῶν μεγαλύνεται ἡ τῶν Μεγαρέων περίδοξος καὶ ἱστορικὴ πόλις.

Καὶ συντρέχουσιν ἅπαντες οἱ Μεγαρεῖς, ἵνα τιμήσουν ἐκ πόθου τὰς ἡμέρας τῆς ἱερᾶς αὐτῶν μνήμης, τὸ περίσσευμα τῆς εὐλαβοῦς καρδίας των δηλοποιοῦντες. Ἐόρτιον χαρὰν καὶ εὐφροσύνην γεύεται ἡ καρδιά πάντων τῶν Μεγαρέων τὴν 16^{ην} Αὐγούστου καὶ τὴν 1^{ην} Φεβρουαρίου ἐκάστου ἔτους.

Εἶναι ὑπόθεσις κοινῆς χαρᾶς, εἶναι προσωπικὴ ἑορτὴ ἐκάστου Μεγαρέως, αἱ ἡμέραι αὗται τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τιμῆς καὶ δόξης πλήρεις.

Ἄλλὰ καὶ καθ' ἐκάστην δὲν παύει νὰ τοὺς ἐπικαλεῖται ἐπισκεπτόμενος συχνάκις τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς των, αἰσθανόμενος ἐκεῖ τὴν παρουσίαν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ τὴν συμπαθῆ εὐνοιά των, διηγούμενος τὰ θαυμάσια τῶν καὶ διαλογιζόμενος ὅτι

εἰς τὸν τόπον τοῦτον ποῦ σήμερον ἰστάμεθα καὶ προσκυνοῦμεν, ἔστησαν οἱ πόδες τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Θεὸν ὁμολογοῦντες, τὰς βασάνους ὑποστάντες καὶ τὸν τόπον ἀγιάσαντες τῶν τιμίων αἱμάτων τοῖς ρεῖθροις, πηγὴν δωρεῶν τοῦτον ἀναδείξαντες εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα μόνον τῆς κλήσεως Ἅγιοι δέκα Μάρτυρες· κτυποῦν αἱ καρδίαι τῶν Μεγαρέων, εἰς ἦχον οὐράνιον, τῶν κωδῶνων εὐηχέστερον, δοξάζουσαι τὸν Ἅγιον Θεόν, τὸν δωρησάμενον ἡμῖν τοὺς Ἁγίους δέκα Μάρτυρας ὡς ὄλβον πανυπέριτον, ὡς ἐγκαλώπισμα τίμιον, ὡς κλέος ἀμάραντον, ὡς τεῖχος ὄχυρόν καὶ ἀπόρθητον. Τούτοις προσπίπτοντες καὶ νῦν βοήσωμεν ἀπὸ καρδίας λέγοντες· Δεκάς Μαρτύρων εὐκλεῆς καὶ θεοδόξαστε, τῷ Θρόνῳ τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς παρισταμένη, ἰκέτευσον ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως τὸν Φιλάνθρωπον, εἰρήνην δωρηθῆναι ἐν τοῖς ἔθνεσιν καὶ βίου τὴν διόρθωσιν ἡμῖν πᾶσιν τοῖς δὲ τιμῶσιν τὴν Ὑμῶν τιμίαν ἄθλησιν, ἐλέους θησαυρόν καὶ Χάριν τὴν ἀδάπανον πλουτήσασθαι καὶ ἄφεισιν παισμάτων δωρηθῆναι. Ἐν ὥρᾳ δὲ τῇ φοβερᾷ παράστητε, ὅτε Θεὸς καθέζεται ἐπὶ θρόνου, ζυγῶ δικαιοτάτῳ τοὺς πάντας κρίναι. Μερίδος δεξιᾶς ἡμᾶς τύχεῖν τοῖς θείαις Ὑμῶν πρεσβείαις ἀξιώσατε, τοῦ προσκυνεῖν τὴν θείαν Μεγαλωσύνην, ὑμνεῖν δὲ καὶ δοξάζειν τὴν Τρισάγιον Θεότητα, Πατέρα καὶ Υἱὸν τε καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ἢ πρέπει πᾶσα δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **ΑΜΗΝ**

ΣΤΙΧΟΙ ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΙ

Μαρτύρων αἶνος ὁ παρών,
πέρας τὸ νῦν λαμβάνει,
Θεοῦ τοῦ χορηγήσαντος,
τὸ μέγα Αὐτοῦ σθένος.
Δέχθητε τοῦτον Ἅγιοι,
Χάριν ἀντιδιδόντες,
ὄν ταπεινῶς ἐχάραξε,
κάλαμος Ἰσιδώρας.
Ἐν Μοναζούσαις εὐτελοῦς,
ἐν δὲ πιστοῖς ἐσχάτης,
ἐξαιτουμένης τὴν Ὑμῶν,
πανευπρεπῆ πρεσβείαν.
Κυρίῳ τοῦτον ἄγοντες,
πολλῇ σὺν παρρησίᾳ,
πταισμάτων δότε ἰλασμόν,
καὶ τρόπους μετανοίας.
Τὴν δὲ Μονὴν ἐν ἧ ἄθλῳ,
κλεινοῦ Ἱεροθέου,
ταῖς Ὑμῶν τειχίσατε,
πρεσβείαις ἀρράγεσιν.